

Abstrakt

Tato diplomová práce zkoumá vývoj myšlenek náboženského sionismu s důrazem na změny po šestidenní válce v roce 1967. Práce konceptuálně vychází z literatury o nacionalismu se zaměřením na teritoriální a náboženské aspekty. V první části je rozpracován původní, převážně umírněný charakter náboženského sionismu, který se povětšinou projevoval pragmatismem a vůlí ke kompromisům. V důsledku šestidenní války práce analyzuje útlum tohoto umírněného pragmatismu, který nahradil mesianistický sionismus inspirovaný myšlenkami Abrahama Kooka. Za hlavní faktor změny tato práce považuje otázku kontroly nově nabytého území, která se stala obzvlášť relevantní pro celou izraelskou společnost. Pod vlivem mesianistů došlo uvnitř hnutí k přeorientování směrem k teritoriálnímu maximalismu, který je spojen s představou redemptivní role Izraele. Zároveň se uvnitř náboženského sionismu objevil silný protiarabský sentiment a vize židovské výlučnosti uvnitř státu. Klíčovou roli v této transformaci sehrálo uskupení Guš Emunim, které se stalo určující pro aktivity moderního osadnického hnutí na Západním břehu Jordánu, Golanských výšinách a v Gaze. Po zániku Guš Emunim došlo k větší decentralizaci náboženského sionismu, přesto jeho vliv zůstává patrný až do současnosti. Část nábožensky sionistického spektra se však více radikalizovala jako například stoupenci rabína Meira Kahane.